

Proloog

Negen jaar geleden

Sean

Het is de eerste dag van november, en dus zal er vandaag iemand sterven.

Zelfs onder de felle zon heeft de herfstzee alle kleuren van de nacht: donkerblauw, zwart en bruin. Ik kijk naar het zand, naar hoe het door talloze paardenhoeven in telkens veranderende patronen wordt geranseld.

Ze galopperen met de paarden over het strand, dat als een bleek lint tussen het zwarte water en de kalksteenkliffen ligt. Het is nooit veilig, maar het is nooit zo gevaarlijk als vandaag, de racedag.

In deze tijd van het jaar draait voor mij alles om het strand. Mijn wangen voelen schraal van de wind en het stuivende zand. Mijn bovenbenen tintelen van de wrijving van het zadel. Mijn armen doen pijn van het omhooghouden van duizend kilo paard. Ik ben vergeten hoe het voelt om het warm te hebben, hoe een hele nacht slapen voelt en hoe mijn naam klinkt wanneer hij wordt gezegd in plaats van geschreeuwd over enkele meters zand.

Ik heb zo ontzettend het gevoel dat ik leef.

Terwijl ik met mijn vader naar de kliffen loop, houdt een van

de raceofficials me tegen. Hij zegt: 'Sean Kendrick, je bent pas tien. Je weet het misschien nog niet, maar er bestaan interessantere manieren om dood te gaan dan hier op het strand.'

Mijn vader komt teruglopen en pakt de official bij zijn bovenarm alsof de man een onrustig paard is. Ze praten kort over de leeftijdsbeperkingen voor de race. Mijn vader wint.

'Als je zoon omkomt,' zegt de official, 'is het je eigen schuld.'

Mijn vader leidt zonder te reageren zijn *uisce*-hengst weg.

Op weg naar beneden, naar het water, wurmen we ons tussen drommen mannen en paarden door. Ik duik langs een paard dat steigert, terwijl de ruiters aan de teugels hangt. Ongedeerd sta ik ineens uit te kijken over de zee, aan alle kanten omringd door de *capaill uisce*, de waterpaarden. Ze hebben alle kleuren van de kiezels op het strand: zwart, rood, goud, wit, ivoor, grijs, blauwig. Mannen hangen rode kwasten en madeliefjes aan de hoofdstellen om hun rijdieren minder gevoelig te maken voor de donkere novemberzee, maar ik zou niet op een handjevol bloemblaadjes vertrouwen om mijn leven te redden. Vorig jaar was er een man wiens arm half van zijn lijf werd gerukt door een paard, ook al was het dier behangen met bloemen en belletjes.

Dit zijn geen gewone paarden. Je kunt ze vol hangen met amuletten, ze verstoppen voor de zee, maar vandaag op het strand geldt: keer ze nooit de rug toe.

Sommige paarden zijn bezweet. Het schuim staat op hun lippen en borst, bijna als zeeschuim, en verbergt de tanden die mensen kunnen verscheuren.

Ze zijn prachtig en dodelijk; ze houden van ons en haten ons.

Mijn vader stuurt me weg om zijn zadeldeken en armband te gaan ophalen bij een ander stel officials. De kleur van de deken dient om mijn vader herkenbaar te maken voor de toeschouwers hoog op de kliffen. In zijn geval is dat eigenlijk niet nodig, want zijn hengst is schitterend rood van kleur.

'Hallo, Kendrick,' zeggen de officials, zowel mijn vaders naam als de mijne. 'Hij krijgt een rode deken.'

Op weg terug naar mijn vader word ik begroet door een ruiters: 'Hé, Sean Kendrick.' Hij is pezig en klein van postuur, en zijn gezicht lijkt wel uit steen gehouwen. 'Het is er een mooie

dag voor' Ik voel me vereerd dat ik word begroet als een volwassene. Alsof ik hier thuishoor. We knikken naar elkaar, waarna hij zich weer omdraait naar zijn paard en verdergaat met zadelen. Zijn kleine racezadel is met de hand gemaakt, en terwijl hij de flap optilt om de buikriem nog een laatste keer aan te halen, zie ik dat er woorden in het leer zijn gebrand: ONZE DODEN DRINKEN DE ZEE.

Mijn hart hamert in mijn borst als ik de deken aan mijn vader geef. Hij komt onzeker over, en ik zou willen dat ik zelf ging rijden, niet hij.

Van mezelf ben ik zeker.

De rode uisce-hengst is rusteloos en staat te snuiven, met zijn oren gretig naar voren. Hij is heel energiek vandaag. Hij zal snel zijn, maar ook lastig in bedwang te houden.

Mijn vader geeft mij de teugels, zodat hij de rode deken over de rug van het waterpaard kan leggen. Ik lik langs mijn tanden – ik proef zout – en kijk toe terwijl mijn vader de bijpassende rode armband om zijn bovenarm wikkelt. Elk jaar kijk ik naar hem, en elk jaar bindt hij de armband met vaste hand om, maar dit jaar niet. Hij klungelt ermee, waardoor ik weet dat hij bang is voor de rode hengst.

Ik heb hem bereden, deze *capall*. Als ik op zijn rug zit, met de wind in mijn haar, als zijn hoeven bonken op het zand terwijl het zeewater opspat tegen onze benen, worden we nooit moe.

Ik buig me dicht naar het hoofd van de hengst toe, teken met mijn vinger een cirkel boven zijn oog, tegen de wijzers van de klok in, en fluister in zijn zachte oor.

'Sean!' snauwt mijn vader. Het hoofd van de geschrokken *capall* komt zo snel omhoog dat zijn schedel bijna tegen de mijne slaat. 'Ga niet zo dicht bij hem met je gezicht! Vind je niet dat hij er hongerig uitziet? Denk je soms dat een half gezicht je goed zou staan?'

Maar ik kijk alleen naar de vierkante pupil van de hengst, en hij kijkt terug, met zijn hoofd een klein stukje van me afgewend. Ik hoop dat hij nog weet wat ik hem heb gevraagd: *Eet mijn vader niet op.*

Mijn vader maakt een keelgeluid en zegt: 'Ik denk dat je nu

maar eens naar boven moet gaan. Kom hier en...! Hij geeft me een klap op mijn schouder voordat hij opstijgt.

Hij is klein en donker op de rug van de rode hengst. Nu al zijn zijn handen doorlopend in de weer met de teugels om het paard stil te houden. Door de bewegingen draait het bit in de mond van het paard; ik zie zijn hoofd heen en weer wiegen. Ik zou het zelf anders hebben aangepakt, maar ik zit er niet op.

Ik wil mijn vader helpen herinneren dat het paard aan de rechterkant wat schichtig is, omdat ik geloof dat hij beter ziet met zijn linkeroog, maar in plaats daarvan zeg ik: 'Ik zie je als het afgelopen is.' We knikken naar elkaar als vreemden, in een ongeïmproviseerd en ongemakkelijk afscheid.

Ik zit vanaf de kliffen naar de race te kijken als een grijze uisce mijn vader eerst bij zijn arm grijpt, en dan bij zijn borst.

Heel even vallen de golven de kust niet aan, slaan de meeuwen boven ons niet met hun vleugels en staat de zanderige lucht stil in mijn longen.

Dan rukt het grijze waterpaard mijn vader van de rug van de rode hengst.

De grijze kan zijn greep op mijn vaders borst niet vasthouden, en mijn vader valt op het zand. Hij is al dood voordat de hoeven hem raken. Hij lag tweede in de race, dus het duurt zeker een minuut voordat de overige paarden over hem heen zijn en ik hem weer kan zien. Tegen die tijd is hij alleen nog maar een lange, zwart-met-rode veeg, half onder water in de schuimende branding. De rode hengst loopt terug, gedeeltelijk alweer een hongerig zeeschepsel, maar hij doet wat ik gevraagd heb: hij eet het ding dat mijn vader is geweest niet op. In plaats daarvan stapt de hengst het water in. Niets is zo rood als de zee die dag.

Ik denk niet vaak aan het lichaam van mijn vader, zoals het verwoest in de rossige branding lag. In plaats daarvan herinner ik me hem zoals hij vóór de race was: bang.

Ik zal niet dezelfde fout maken.

1

Puck

Ze zeggen dat mijn broers zich zonder mij geen raad zouden weten, maar eigenlijk zou ik me geen raad weten zonder hen.

Als je iemand hier op het eiland vraagt waar hij vandaan komt, zeggen ze meestal iets als 'in de buurt van Skarmouth', of 'de achterkant van Thisby, de harde kant', of 'een steenworp van Tholla'. Maar ik niet. Ik kan me nog een keer herinneren toen ik klein was, met mijn hand in de eeltige hand van mijn vader, toen een verweerde oude boer die eruitzag alsof hij uit de klei was getrokken, vroeg: 'Waar kom jij vandaan, meisje?' Ik antwoordde met een stem die te luid was voor mijn kleine, sproeterige zelf: 'Het Connolly-huis.' Hij vroeg: 'En waar is dat?' En ik antwoordde: 'Waar wij Connolly's wonen. Want ik ben er een.' En toen – ik schaam me daar nog steeds een beetje voor, omdat het wijst op een duistere kant van mijn karakter – voegde ik eraan toe: 'En jij niet.'

Zo is het gewoon. Je hebt de Connolly's, en je hebt de rest van de wereld; hoewel de rest van de wereld, als je op Thisby woont, niet zo heel groot is. Vóór afgelopen herfst was het altijd zo: ik, mijn broertje Finn, mijn grote broer Gabe en onze ouders. We waren een vrij rustig gezin. Finn was altijd bezig dingen in el-

kaar te zetten en weer uit elkaar te halen en bewaarde reserveonderdelen in een doos onder zijn bed. Gabe was ook niet bijzonder spraakzaam. Hij was zes jaar ouder dan ik en spaarde al zijn energie op om te groeien: op zijn dertiende was hij al één meter tachtig lang. Onze vader speelde op een blikken fluitje als hij thuis was, en mijn moeder verrichtte elke avond het wonder van brood en vis, hoewel ik pas besepte wat voor wonder dat was toen zij er niet meer was.

Niet dat we niet konden opschieten met de rest van het eiland. We konden alleen beter opschieten met onszelf. Het Connolly-schap kwam op de eerste plaats. Dat was de enige regel bij ons: je mocht iedereen kwetsen die je wilde, zolang het maar geen Connolly was.

Het is nu half oktober. Net als alle herfstdagen op het eiland is het nu nog koud, maar het zal warmer worden en het landschap zal meer kleur krijgen naarmate de zon hoger komt te staan. Ik pak een roskam en borstel en klopt het stof uit de grijze vacht van Duif, waardoor mijn vingers opwarmen. Tegen de tijd dat ik haar opzadel, is zij schoon en ben ik vies. Ze is mijn merrie en mijn beste vriendin, en ik verwacht elk moment dat haar iets ergs zal overkomen, want ik houd te veel van haar.

Terwijl ik haar zadeldriem aantrek, duwt Duif haar neus tegen mijn zij, geeft me een por en trekt dan snel haar hoofd weer terug; ze houdt ook van mij. Ik kan niet lang rijden, want straks moet ik Finn helpen met koekjes bakken voor de plaatselijke winkels. Ik beschilder ook theepotten voor de toeristen, en aangezien de race eraan komt heb ik meer dan genoeg bestellingen openstaan. Na de race zullen er tot de lente geen bezoekers van het vasteland meer komen. De oceaan is gewoon te grillig bij slecht weer. Gabe is de hele dag naar het Skarmouth Hotel, om de kamers daar klaar te maken voor de racetoeschouwers. Als weeskind op Thisby moet je hard werken om de eindjes aan elkaar te knopen.

Ik besepte eigenlijk pas dat er niet veel op het eiland was toen ik een paar jaar geleden tijdschriften begon te lezen. Voor mij voelt het niet zo, maar Thisby is piepklein: vierduizend mensen op een steile rots die oprijst uit de zee, op een paar uur varen

van het vasteland. Het is er vol met kliffen en paarden en schapen en smalle wegen die langs boomloze akkers naar Skarmouth kronkelen, het grootste dorp op het eiland. Eigenlijk is het eiland groot genoeg, totdat je beter weet.

In feite wéét ik beter. En het is nog steeds groot genoeg.

Dus ga ik rijden, met koude voeten in mijn versleten rijlaarzen. Finn zit op de oprit in de Mini en plakt zorgvuldig zwarte tape over een scheur in de passagiersstoel. Die scheur was een cadeautje van Puffin, de kat. In elk geval heeft Finn nu geleerd dat hij nooit de raampjes open moet laten staan. Hij doet alsof hij ervan baalt dat hij die stoel moet repareren, maar ik kan zien dat hij het eigenlijk wel leuk vindt. Het gaat alleen tegen Finns principes in om overdreven veel blijdschap te laten zien.

Als Finn me op Duif ziet zitten, werpt hij me een rare blik toe. Ooit, vóór vorig jaar, zou die rare blik zijn overgegaan in een sluwe glimlach, en dan zou hij de auto hebben gestart en een wedstrijdje met me hebben gedaan. Ik op Duif, hij in de auto, hoewel hij eigenlijk nog te jong was om te rijden. Veel te jong. Maar dat maakte niet uit. Wie zou ons tegenhouden? Dus hielden we wedstrijdjes, ik door de akkers en hij over de weg. De laatste die op het strand aankwam, moest een week lang het bed van de ander opmaken.

Maar we hadden al bijna een jaar geen wedstrijdje meer gehouden. Niet meer sinds mijn ouders waren verongelukt in hun boot.

Ik keer Duif om en rijd rondjes in de tuin aan de zijkant. Ze is vanochtend enthousiast en te vurig om zich te concentreren, en ik heb het te koud om haar rustig en volgzzaam te maken. Ze wil galopperen.

Ik hoor de motor van de Mini brullen. Als ik me omdraai, zie ik nog net de auto de laan af scheuren, met een onheilspellende wolk uitlaatgassen erachteraan. Even later hoor ik Finn joelen. Hij steekt zijn hoofd uit het raampje; zijn gezicht is bleek onder zijn stoffige haar, en hij grijnst zo breed dat ik al zijn tanden kan zien.

‘Wacht je soms op een uitnodiging?’ roept hij. Dan trekt hij zijn hoofd weer naar binnen. De motor giert terwijl hij schakelt.

'O, wacht maar,' zeg ik, hoewel hij me allang niet meer kan horen. Duif draait haar oren naar me toe en dan trillend weer naar de weg. Het is een onstuimige, koele ochtend en ik hoef haar amper aan te sporen. Ik druk mijn kuiten tegen haar flanken en klak met mijn tong.

Duif springt naar voren, haar hoeven graven halve cirkels in het zand, en we gaan achter Finn aan.

Finns route is geen mysterie. In de auto moet hij de weg volgen, en er is er maar één, die langs ons huis naar Skarmouth loopt. Het is alleen niet de meest rechtstreekse weg. Hij gaat tussen lappendekens van akkers door, met stenen muurtjes en heggen erlangs. Het heeft voor mij geen zin om zijn kronkelende route te nemen, duidelijk te volgen door de stofwolken die hij opwerpt. In plaats daarvan denderen Duif en ik over de akkers. Duif is niet groot – dat zijn de oorspronkelijke eilandpaarden geen van alle, want het gras is hier niet geweldig – maar ze weet wat ze wil en ze is dapper. Dus springen we samen over allerlei heggen heen, zolang de ondergrond maar stevig genoeg is.

We snijden de eerste bocht af en laten een paar schapen schrikken. 'Sorry,' roep ik ze over mijn schouder toe. De volgende heg komt er al aan terwijl ik nog naar de schapen kijk, en Duif moet een snelle draai maken om eroverheen te komen. Ik gooi de teugels los in de slechtste poging ooit haar ruimte te geven, maar in elk geval ruk ik niet aan haar bit, en ze trekt haar benen hoog op en redt ons allebei. Terwijl we in handgalop de heg achter ons laten, pak ik de teugels weer op. Ik geef haar een schouderklopje om te laten merken dat ik weet dat ze ons heeft gered. Zij draait een oor naar achteren om te laten merken dat ze het fijn vindt dat ik het waardeer.

Dan zeilen we over een terrein waar vroeger schapen stonden, maar waar nu ruige hei groeit die er nog af moet worden gebrand. De Mini ligt een stukje op ons voor, als een donkere omtrek voor aan een tunnel van stof. Ik maak me geen zorgen over zijn voorsprong. Om met een auto naar het strand te komen, zal Finn ofwel de weg door het dorp moeten nemen, met scherpe bochten en overstekende voetgangers, ofwel een omweg moeten maken om het dorp heen. De paar minuten die hij

daarbij verspeelt, bieden ons een goede kans om hem in te halen.

Ik hoor dat de Mini aarzelt bij de rotonde en dan in de richting van het dorp scheurt. Als ik de weg om Skarmouth heen neem, hoeven we niet meer te springen. Maar ik kan ook vlak langs de rand van het dorp gaan, door een paar achtertuinen en langs het hotel, waarbij ik het risico loop dat Gabe me ziet.

Ik kan al voor me zien hoe ik als eerste het strand bereik.

Ik besluit het risico te nemen dat Gabe me ziet. We hebben dit al zo lang niet meer gedaan dat de saaie oude dames niet al te veel kunnen klagen over een paard dat door hun tuin galoppeert, zolang ik maar niets nuttigs plet.

'Kom op, Duif,' fluister ik. Ze stormt de weg over en gaat door een gat in een heg. Hier staan huizen die eruitzien alsof ze uit de rotsen zijn gegroeid, met rommelige achtertuinen vol spullen die niet meer in huis passen. Achter die tuinen ligt een stuk open terrein, maar de ondergrond is er rotsachtig en niet geschikt om er met een paard overheen te galopperen. De enige manier om naar de andere kant te komen, is dwars door een stuk of wat tuinen en langs het hotel aan het einde.

Ik hoop dat iedereen druk aan het werk is bij de pier of in de keuken. We stormen door de tuinen, half springend over kruidwagens in de eerste, om een kruidenperk heen in de tweede, toegebluft door een kwade terriër in de derde. Uiteindelijk springen we, hoe onverklaarbaar ook, over een oude, lege badkuip in de laatste tuin, en dan zijn we op de weg naar het hotel.

Natuurlijk is Gabe daar, en hij ziet me meteen.

Hij is bezig het pad voor het hotel te vegen met een enorme bezem. Het hotel achter hem is een grimmig, met klimop overwoekerd gebouw, hoewel de ranken in nette vierkanten rondom de helblauwe raamkozijnen zijn weggesnoeid om het licht binnen te laten. De gevel van het hotel blokkeert de ochtendzon en werpt een diepblauwe schaduw op het stenen pad dat hij aanveegt. Gabe ziet er lang en volwassen uit in zijn bruine jas en met zijn brede schouders. Zijn rossig blonde haar hangt in zijn nek, een beetje lang, maar het staat hem goed. Ik ben ineens ontzettend trots dat hij mijn broer is. Hij houdt op met vegen,

leunt op de steel van zijn bezem en kijkt naar me terwijl ik langsgaloppeer op Duif.

‘Niet boos zijn!’ roep ik naar hem.

Een glimlach trekt over de ene kant van zijn gezicht, maar niet over de andere kant. Je zou bijna denken dat hij echt blij keek, als je nog nooit een echte glimlach van hem had gezien. Het droevige is dat ik gewend ben geraakt aan zijn nepglimlach. Ik merk dat ik me erbij neer heb gelegd om te wachten tot de echte weer verschijnt, in plaats van eraan te werken om die weer te vinden.

Zodra we het pad achter ons hebben gelaten en weer op het gras zijn, zet ik Duif aan tot gestrekte galop. Hier is de grond zacht en zanderig en begint hij snel af te dalen, en het pad versmalt tussen de heuvels en duinen die naar het strand leiden. Ik weet niet of Finn voor of achter me zit. Ik moet Duif inhouden tot draf als de ondergrond te steil wordt. Uiteindelijk maakt ze de laatste onhandige sprong, waardoor we op zeeniveau aankomen. Als we om de laatste heuvel heen rijden, grom ik geërgerd. De Mini staat al op de overgang tussen gras en zand geparkeerd. De geur van uitlaatgassen hangt in de lucht, vastgehouden tussen de hellingen om ons heen.

‘Toch ben je een brave meid,’ fluister ik Duif toe. Ze is behoorlijk buiten adem, maar ze blaast door haar lippen. Zij vond het een goede wedstrijd.

Finn staat half in en half uit de auto, met het portier aan de bestuurderskant open en zijn voeten op de treeplank. Zijn ene arm ligt op het autodak en de andere op de bovenkant van het geopende portier. Hij kijkt uit over zee, maar als Duif nog eens door haar lippen blaast, kijkt hij mijn kant op, met zijn hand boven zijn ogen. Ik kan aan zijn gezicht zien dat hij ongerust is, dus laat ik Duif doorlopen naar de auto. Ik laat de teugels los, zodat ze kan grazen, maar ze laat haar hoofd niet zakken. In plaats daarvan richt ook zij haar blik op de oceaan, honderd meter bij ons vandaan.

‘Wat is er?’ vraag ik. Ik krijg een wee gevoel in mijn buik.

Ik volg zijn blik. In de verte zie ik nog net een grijs hoofd boven de branding uitsteken, zo dicht bij de kleur van de oceaan zelf dat ik me bijna kan voorstellen dat ik het me verbeeld. Maar

Finns ogen zouden niet zo groot zijn als hij er niet zeker van was. En ja hoor, het hoofd verschijnt weer, en deze keer zie ik donkere neusgaten, zo breed opengesperd dat ik er een beetje rood in zie, zelfs van deze afstand. Dan volgen de rest van het hoofd en de hals, met golvende manen die tegen de huid geplakt zitten door het zoute water, en dan de gespierde schouders, glinsterend en vochtig. Het waterpaard komt boven en maakt een enorme sprong, alsof de laatste stappen door de opkomende vloed een groot obstakel zijn.

Finn krimpt ineen als het paard over het strand naar ons toe galoppeert.

Ik leg mijn hand op zijn elleboog, ook al bonst mijn hart in mijn oren. 'Beweeg je niet,' fluister ik. 'Niet-bewegen-niet-bewegen-niet-bewegen.'

Ik houd me vast aan datgene wat ons telkens opnieuw is verteld: dat waterpaarden dol zijn op bewegende doelwitten, dat ze gek zijn op achtervolgen. Ik bedenk een lijst van redenen waarom hij ons niet zal aanvallen: we staan stil, we zijn niet dicht bij het water, we staan bij de Mini, en waterpaarden hebben de pest aan ijzer.

En ja, het waterpaard galoppeert zonder in te houden langs ons heen. Ik zie Finn slikken, zijn adamsappel op- en neergaan in zijn magere hals, en hij heeft gelijk: het valt niet mee om rustig te blijven tot het paard terug is gegaan naar de oceaan.

Ze zijn er weer.

Dit gebeurt elke herfst. Mijn ouders volgden de race niet, maar ik ken het verhaal toch. Hoe dichterbij november we komen, hoe meer paarden de zee uitspuugt. De eilandbewoners die willen deelnemen aan toekomstige Scorpio Races gaan vaak in grote groepen op pad om de nieuwe capaill uisce te vangen, wat altijd gevaarlijk is, omdat de paarden honger hebben en nog dol zijn van de zee. En zodra de nieuwe paarden het water uit komen, is dat een teken voor de deelnemers aan de race van dat jaar om de paarden te gaan trainen die ze het jaar ervoor hebben gevangen; paarden die het hele jaar relatief mak waren, totdat de geur van de herfstzee weer begon te roepen naar de magie binnen in hen.

In de hele maand oktober, tot aan de eerste van november, wordt het hele eiland een kaart van veilige en onveilige gebieden, want als je geen ruitser bent, wil je niet in de buurt zijn wanneer een capall uisce gek wordt. Onze ouders deden hun best om ons af te schermem van de realiteit van de uisce-paarden, maar die was onmogelijk te vermijden. Soms bleven vriendjes van school weg omdat een waterpaard 's nachts hun hond had gedood. Pa moest een keer naar een karkas langs de weg naar Skarmouth toe: overblijfselen van een gevecht tussen een waterpaard en een landpaard. De klokken van St. Columba werden geluid voor de begrafenis van een visser die langs de kust was verrast door een waterpaard.

Finn en ik hoeven niet te horen hoe gevaarlijk de paarden zijn. Dat weten we. Dat weten we elke dag.

'Kom mee,' zeg ik tegen hem. Uitstarend over zee, leunend op zijn dunne armen, ziet mijn broertje er heel jong uit, hoewel hij eigenlijk net in dat vreemde niemandsland tussen kind en man in zit. Ik voel de plotselinge drang om hem te beschermen tegen het verdriet dat oktober zal brengen. Maar het is niet het verdriet van deze oktober waar ik me druk om moet maken; het is het verdriet van een oktober die allang achter ons ligt.

Finn antwoordt niet, maar duikt terug in de Mini en sluit het portier zonder naar mij te kijken. Het is een slechte dag. En dat is nog voordat Gabe thuiskomt.

2

Sean

Beech Gratton, de zoon van de slager, heeft net een koe geslacht en laat het bloed voor me in een emmer lopen als ik het nieuws hoor. We staan in de tuin achter de slagerij. De stilte van ons gebrek aan conversatie wordt versterkt door de echo van onze voetstappen tegen de stenen muren om ons heen. Het is een mooie, koele dag en ik ben rusteloos, dans van de ene voet op de andere. De keien op de grond zijn oneffen, omhooggeduwd door wortels van bomen die er allang niet meer staan. Er zitten vlekken op: bruin en zwart, in druppels en spetters en stroompjes.

‘Heb je het al gehoord, Beech? De paarden zijn er,’ zegt Thomas Gratton tegen zijn zoon terwijl hij de open deur van zijn winkel uit komt. Hij wil het terras op stappen, maar houdt halverwege een pas in als hij mij ziet. ‘Sean Kendrick. Ik wist niet dat je hier was.’

Ik zeg niets, en Beech gromt. ‘Hij kwam langs toen hij hoorde dat ik aan het slachten was.’ Hij gebaart naar het karkas van de koe, dat onthoofd en zonder poten aan een houten driepoot hangt. Er ligt bloed op de grond eronder omdat Beech de emmer niet snel genoeg had neergezet. De kop van de koe ligt aan de rand van de tuin, schuin neergekomen. Thomas Grattons mond

beweegt alsof hij iets tegen Beech wil zeggen over het tafereel dat hij aantreft, maar hij doet het niet. Thisby is een eiland vol zonen die hun vaders teleurstellen.

‘Heb je het dan gehoord, Kendrick?’ vraagt Thomas Gratton. ‘Ben je daarom hier in plaats van dat je op een paard zit?’

Ik ben hier omdat de nieuwe paardenverzorgers die Malvern heeft ingehuurd in het beste geval bang en in het slechtste geval incompetent zijn, en omdat het hooi slecht is en de stukken vlees nog slechter. De capaill uisce hebben niet veel bloed gehad, alsof de verzorgers hopen dat het normale paarden zullen worden als ze zo worden behandeld. Dus ben ik hier, omdat ik dingen zelf moet doen als ik wil dat ze goed gebeuren. Maar ik zeg alleen: ‘Nee, ik had het niet gehoord.’

Beech geeft de dode koe vol genegenheid een klopje op de hals en kantelt de emmer heen en weer. Hij kijkt niet naar zijn vader. ‘Van wie heb je het gehoord?’

Ik zit niet echt te wachten op het antwoord op die vraag; het maakt niet uit wie wat heeft gehoord of wie wat heeft gezien, alleen dat de capaill uisce uit de zee komen. Ik voel in mijn boten dat het zo is. En daarom ben ik onrustig. Daarom ijsbeert Corr door zijn stal en daarom kan ik niet slapen.

‘De Connolly-kinderen hebben er een gezien,’ zegt Thomas Gratton.

Beech bromt wat en geeft de koe nog een klopje, meer als nadruk dan met enige praktische bedoeling. Het verhaal van de Connolly's is een van de droevigste verhalen van Thisby: drie kinderen van een visser, allebei hun ouders verloren door de capaill uisce. Er zijn een heleboel alleenstaande moeders te vinden op het eiland. Hun mannen zijn vermist geraakt in de nacht, weggestolen door een agressief waterpaard of de aantrekkingskracht van het vasteland. Er zijn ook meer dan genoeg alleenstaande vaders, omdat hun vrouwen van de oever zijn gegrist door plotseling opduikende tanden of zijn verleid door toeristen met dikke portemonnees. Maar kinderen die beide ouders in één klap verliezen, dat hoor je niet vaak. Mijn verhaal – mijn vader koud in de grond, mijn moeder verloren aan het vasteland – is doorsnee genoeg om allang vergeten te zijn, en

dat vind ik prima. Er zijn betere dingen om bekend om te zijn.

Thomas Gratton kijkt zwijgend toe terwijl Beech de emmer aan mij geeft en lomp begint het karkas te slachten. Je zou niet denken dat er een kundige manier bestaat om een koe te slachten, maar die bestaat wel degelijk, en dit lijkt er niet op. Een tijdje kijk ik toe terwijl Beech kartelige sneeën maakt, al die tijd in zichzelf grommend; ik geloof dat hij probeert te neuriën. Ik ben gebiologeerd door het bizarre van deze manier van doen, het kinderlijke plezier dat Beech schept in slecht verricht werk. Thomas Gratton en ik vangen elkaars blik.

‘Hij heeft van zijn moeder leren slachten, niet van mij,’ vertelt Thomas Gratton. Ik glimlach niet echt, maar hij schijnt toch tevreden te zijn met mijn reactie.

‘Als het je niet aanstaat hoe ik het doe,’ zegt Beech zonder op te kijken van zijn werk, ‘dan zit ik liever in de pub, en dit mes past ook in jouw hand.’

Thomas Gratton maakt een imposant geluid dat van ergens tussen zijn neusgaten en de bovenkant van zijn mond komt; het is een geluid dat wat mij betreft heel duidelijk de herkomst van Beech’ gegrom bewijst. Hij wendt zich af van Beech en kijkt naar het rode pannendak van een van de gebouwen rondom zijn achtertuin. ‘Dan zal je wel aan de race meedoen dit jaar,’ zegt hij.

Beech zegt niets, want natuurlijk heeft zijn vader het tegen mij.

‘Ik neem aan van wel,’ antwoord ik.

Thomas Gratton reageert niet meteen, maar blijft kijken naar de avondzon die de dakpannen een felle, oranjerode gloed geeft. Uiteindelijk zegt hij: ‘Ja, dat zal Malvern je dan wel weer vragen, verwacht ik.’

Ik werk al sinds mijn tiende in de Malvern-stallen. Sommige mensen zeggen dat ik die baan uit medelijden heb gekregen, maar die mensen hebben het mis. Die stallen vormen de spil van het levensonderhoud en de reputatie van de Malverns – ze exporteren sportpaarden naar het vasteland – en dat zullen ze door niets in gevaar laten brengen, laat staan door zoiets menselijks als mededogen. Ik ben al lang genoeg bij de Malverns om te weten dat de Grattons hen niet kunnen uitstaan, en ik weet

dat Thomas Gratton wil dat ik iets zeg waarom hij Benjamin Malvern nog meer kan verachten. Dus zwijg ik een tijdje om de lading van zijn vraag onschadelijk te maken en dan zeg ik, rammelend met het hengsel van de emmer: 'Als je het goedvindt, betaal ik later deze week.'

Thomas Gratton lacht zachtjes. 'Je bent de oudste negentienjarige die ik ooit heb ontmoet, Sean Kendrick.'

Ik antwoord niet, want hij heeft waarschijnlijk gelijk. Hij zegt dat ik kan betalen op vrijdag, zoals gebruikelijk, en Beech gromt ten afscheid als ik met de emmer vol bloed hun terrein verlaat.

Ik moet nadenken over het binnenhalen van de pony's uit de wei, het aanpassen van het voer van de volbloeden en hoe ik mijn appartementje boven de stal vanavond warm kan houden, maar ik denk aan het nieuws waar Thomas Gratton mee kwam. Ik loop hier op vaste grond, maar een deel van me is al beneden op het strand, en mijn bloed zingt: *Ik heb zo ontzettend het gevoel dat ik leef.*

3

Puck

Die avond overtreedt Gabe de enige regel die we hebben.

Ik ben niet ambitieus met het avondeten, want we hebben alleen gedroogde bonen, en ik kan geen bonen meer zien. Ik maak appeltaart en ben behoorlijk tevreden over mezelf. Finn irriteert me door de hele middag in de tuin te zitten prutsen met een stokoude, kapotte kettingzaag waarvan hij beweert dat iemand hem die gegeven heeft, maar die hij waarschijnlijk uit een vuilnisbak heeft gehaald omdat er tandwielen in zaten. Ik ben kwaad omdat ik in mijn eentje binnen ben, wat me het gevoel geeft dat ik zou moeten opruimen, en daar heb ik geen zin in. Ik sla overdreven met laden en kastdeurtjes terwijl ik bezig ben bij het altijd volle aanrecht, maar Finn hoort me niet of doet alsof hij me niet hoort.

Uiteindelijk, voordat de zon helemaal verdwijnt achter de heuvels ten westen van ons, gooi ik de zijdeur open en ga veelbetekenend naar Finn staan kijken, wachtend tot hij opkijkt en iets tegen me zegt. Hij zit over de kettingzaag heen gebogen, die hij uit elkaar heeft gehaald; de onderdelen liggen netjes gerangschikt op de harde aarde van de tuin. De oude sweater van Gabe die hij draagt, is hem eigenlijk nog steeds te groot, dus heeft hij

de mouwen opgerold tot dikke, precies gelijke manchetten. Zijn donkere haar zit in een vettige hanenstaart op zijn hoofd. Hij lijkt wel een weeskind, en dat maakt me ook kwaad.

‘Kom je binnen om de taart op te eten nu die nog warm is?’ Ik klink een beetje krengerig, maar dat kan me niet schelen.

Zonder op te kijken zegt Finn: ‘Nog één minuut.’ Hij bedoelt geen minuut, en dat weet ik ook.

‘Dan eet ik alles zelf op,’ zeg ik. Hij antwoordt niet; hij is verdiept in het mysterie van de kettingzaag. Ik denk, heel even maar, dat ik de pest heb aan broers omdat ze nooit beseffen wanneer iets belangrijk voor je is en alleen maar om hun eigen dingen geven.

Ik sta op het punt iets te zeggen waar ik me later voor zal schamen, als ik Gabe met de fiets aan de hand door de schemering zie komen aanlopen. We zeggen hem geen van beiden gedag als hij het tuinhek opendoet, zijn fiets erdoor duwt en het hek weer dichtdoet. Finn omdat hij opgaat in zijn eigen ding, en ik omdat ik me erger aan Finn.

Gabe parkeert zijn fiets onder het afdak tegen de achterkant van het huis en gaat dan naast Finn staan. Hij zet zijn muts af en klemt die onder zijn arm, slaat zijn armen over elkaar en kijkt zwijgend naar wat Finn aan het doen is. Ik weet niet zeker of Gabe in het vage blauwe licht van de schemering kan zien wat Finn heeft ontleed, maar Finn kantelt de behuizing van de kettingzaag een stukje om Gabe een beter uitzicht te bieden. Kennelijk weet Gabe daarmee alles wat hij weten moet, want als Finn opkijkt en zijn kin opheft naar onze grote broer, knikt Gabe alleen maar even.

Hun woordeloze taal fascineert me en maakt me tegelijkertijd woedend. ‘Er is appeltaart,’ zeg ik. ‘Hij is nog warm.’

Gabe haalt de muts onder zijn arm vandaan en draait zich naar me om. ‘Wat eten we?’

‘Appeltaart,’ zegt Finn vanaf de grond.

‘En kettingzaag,’ antwoord ik. ‘Finn heeft een heerlijke kettingzaag voor erbij gemaakt.’

‘Appeltaart is prima,’ zegt Gabe, maar hij klinkt moe. ‘Puck, laat die deur niet openstaan. Het is koud.’ Ik stap achteruit zodat

hij naar binnen kan komen, en terwijl hij dat doet, valt me op dat hij naar vis stinkt. Ik haat het wanneer de Beringers hem vis laten schoonmaken. Het hele huis gaat ernaar stinken.

Gabe blijft in de deuropening staan. Ik staar naar hem, naar hoe hij staat, met zijn hand op de deurpost en zijn gezicht naar zijn hand toe gedraaid, alsof hij zijn vingers of de afgebladderde rode verf eronder bestudeert. Zijn gezicht ziet eruit alsof hij ver weg is, als dat van een vreemde, en plotseling wil ik hem omhelzen zoals toen ik nog klein was. 'Finn,' zegt hij zachtjes, 'als je klaar bent met dat ding, moet ik even met jou en Kate praten.'

Finn kijkt met een geschrokken gezicht op, maar Gabe is al weg, langs mij heen verdwenen in de kamer die hij nog steeds met Finn deelt, ondanks het feit dat de slaapkamer van onze ouders leeg is. Ofwel Gabes verzoek, ofwel het gebruik van mijn echte naam heeft Finns aandacht getrokken zoals mijn appeltaart dat niet kon, en hij begint snel de onderdelen te verzamelen en in een oude kartonnen doos te gooien.

Ik ben onrustig terwijl ik wacht tot Gabe zijn kamer uit komt. De keuken is de kleine, gele cocon geworden die hij 's avonds wordt als de duisternis buiten hem kleiner maakt. Ik was snel drie dezelfde borden af en snijd voor ieder van ons een groot stuk appeltaart af, het grootste voor Gabe. Als ik ze op tafel zet, drie eenzame borden waar er ooit vijf zouden staan, word ik somber, dus ga ik muntthee zetten voor erbij. Terwijl ik de thee kommen bij onze borden neerzet en een paar keer verschuif, schiet het me wat laat te binnen dat muntthee en appeltaart misschien niet zo'n goede combinatie zijn.

Inmiddels is Finn begonnen met handen wassen, wat bij hem eeuwen kan duren. Geduldig en zwijgend zeept hij zijn handen in, wrijvend tussen al zijn vingers en over elke lijn in zijn handpalm. Hij blijft daarmee bezig als Gabe naar buiten komt, in schone kleren maar nog steeds ruikend naar vis.

'Ha, lekker,' zegt Gabe tegen me terwijl hij zijn stoel naar achteren schuift, en ik ben opgelucht, want er is niets aan de hand en alles komt goed. 'Munt ruikt lekker na vandaag.'

Ik probeer te bedenken wat ma of pa tegen hem zou zeggen;

om de een of andere reden voelt ons leeftijdsverschil nu als een enorme kloof. 'Ik dacht dat je vandaag het hotel moest klaarmaken voor de gasten?'

'Ze kwamen handen tekort op de pier,' zegt Gabe. 'En Beringer weet dat ik sneller werk dan Joseph.'

Joseph is Beringers zoon, te lui om ook maar ergens snel in te zijn. Gabe heeft me een keer verteld dat we blij mogen zijn dat Joseph nooit aan iets anders kan denken dan aan zichzelf, want daarom heeft Gabe een baan. Maar ik ben momenteel niet blij, want Gabe stinkt naar vis omdat Joseph een sukkel is.

Gabe pakt zijn thee, maar drinkt er niet van. Finn is nog steeds bezig zijn handen te wassen. Ik ga op mijn plek zitten. Gabe wacht nog heel even en zegt dan: 'Finn, genóég, oké?'

Finn heeft nog een minuut nodig om te spoelen, maar dan draait hij de kraan dicht en komt tegenover me zitten. 'Moeten we ook bidden als er alleen maar appeltaart is?'

'En kettingzaag,' zeg ik.

'God, dank u voor deze taart en Finns kettingzaag,' zegt Gabe. 'Zo tevreden?'

'God, of ik?' vraag ik.

'God is altijd tevreden,' zegt Finn. 'Jij bent degene die tevreden-gesteld moet worden.'

Ik vind dat ontzettend oneerlijk, maar ik weiger te happen. Ik kijk naar Gabe, die naar zijn bord kijkt, en vraag: 'Nou, wat is er?'

Buiten hoor ik Duif hinniken bij de afscheiding tussen de wei en de tuin; ze wil haar handvol graan. Finn kijkt naar Gabe, die nog steeds naar zijn bord staart en met zijn vingers op de appeltaart drukt alsof hij de gaarheid ervan controleert. Ik word me er ineens van bewust dat de dag van morgen, als onze ouders een jaar dood zijn, al een tijdje dreigend door mijn hoofd speelt. Nog niet eerder was ik op het idee gekomen dat het voor de rustige, standvastige Gabe misschien wel net zo is.

Hij kijkt niet op. Hij zegt alleen: 'Ik ga van het eiland weg.'

Finn houdt zijn blik op Gabe gericht. 'Wat?'

Ik kan geen woord uitbrengen; het is net alsof hij een andere

taal spreekt en mijn hersens het eerst moeten vertalen voordat ik het begrijp.

'Ik ga van het eiland weg,' zegt Gabe, en deze keer klinkt het fermer, échter, hoewel Gabe ons nog steeds geen van beiden aankijkt.

Finn is de eerste die een hele zin kan uitbrengen. 'Wat doen we met al onze spullen?'

Ik voeg eraan toe: 'Hoe moet het dan met Duif?'

'Ik ga van het eiland weg,' zegt Gabe nadrukkelijk.

Finn kijkt alsof Gabe hem heeft geslagen. Ik steek mijn kin naar voren en probeer Gabes blik te vangen. 'Ga je zonder ons?' Dan leveren mijn gedachten een antwoord aan, een logisch antwoord, iets wat hem een uitvlucht biedt, en ik geef het hem. 'Dus dan blijf je niet lang weg. Je gaat alleen maar..' Ik schud mijn hoofd. Ik zou niet weten waarom hij zou gaan.

Gabe kijkt eindelijk op. 'Ik ga verhuizen.'

Tegenover me omklemt Finn de rand van de tafel, met zijn vingers zo stevig op het hout gedrukt dat zijn vingertoppen wit zijn maar zijn knokkels knalrood; ik geloof niet dat hij het in de gaten heeft.

'Wanneer?' vraag ik.

'Over twee weken.' Puffin loopt miauwend om hem heen en geeft kopjes tegen zijn been en stoel, maar Gabe kijkt niet omhoog. 'Ik heb Beringer beloofd dat ik nog zo lang zou blijven.'

'Beringer?' zeg ik. 'Je hebt Beringer beloofd dat je nog zo lang zou blijven? En wij dan? Wat moeten wij?'

Hij wil me niet aankijken. Ik probeer me voor te stellen hoe we kunnen overleven met één geldverdienende Connolly minder en een leeg bed erbij.

'Je kan niet weg,' zeg ik. 'Niet al zo snel.' Mijn hart bonkt in mijn borst en ik moet mijn kaken op elkaar klemmen om niet te gaan klappertanden.

Gabe vertrekt geen spier en ik weet dat ik spijt zal krijgen van mijn woorden, maar het is het enige wat ik kan bedenken, dus ik zeg het toch.

'Ik doe mee aan de race,' vertel ik hem. Zomaar.

Nu heb ik de volledige aandacht van allebei mijn broers. Mijn

wangen voelen alsof ik boven een heet fornuis heb gehangen.

'O, kom op, Kate,' zegt Gabe, maar zijn stem klinkt niet zo zeker als had moeten. Hij gelooft me half, hoewel hij dat eigenlijk niet wil. Voordat ik nog meer zeg, moet ik erover nadenken en besluiten of ik mezelf wel geloof. Ik denk aan vanochtend, toen mijn haar wapperde in de wind, met Duif onder me, gestrekt in volle galop. Ik denk aan de dag na de race, het roodbesmeurde zand hoog op het strand, waar de golven nog niet zijn geweest. Ik denk aan de laatste boten die vertrekken voor de winter, en Gabe aan boord van een ervan.

Ik zou het kunnen doen, als het moest.

'Echt waar. Heb je het niet gehoord? De paarden komen het water uit. De training begint morgen.' Ik ben zo trots dat mijn stem niet overslaat.

Gabes mond beweegt, alsof hij allerlei dingen zegt zonder geluid te maken, en ik weet dat hij in gedachten alle tegenargumenten nagaat. Een deel van me wil dat hij zegt: 'Dat kan niet', zodat ik kan vragen: 'Waarom niet?', en hij moet toegeven dat hij daar niet op kan antwoorden: 'Omdat Finn dan misschien wel alleen achterblijft'. En hij kan ook niet vragen: 'Waarom?', omdat hij dan diezelfde vraag zou moeten beantwoorden. Ik zou me eigenlijk heel slim en zelfingenomen moeten voelen, want het is moeilijk om Gabe sprakeloos te krijgen, maar mijn hart doet eigenlijk vooral *pok-pok-pok* in mijn borst, heel oppervlakkig en snel. Ik hoop half dat hij gaat zeggen dat hij zal blijven als ik het niet doe.

Maar uiteindelijk zegt hij: 'Oké. Dan blijf ik tot na de race.' Hij kijkt kwaad. 'Maar niet langer, want de veerboten naar het vasteland gaan daarna pas weer in de lente. Het is echt heel stom van je dat je dit wilt doen, Kate.'

Hij is kwaad op me, maar dat kan me niet schelen. Het enige wat telt is dat hij blijft, nog een tijdje.

'Nou, het lijkt erop dat we het geld nodig zullen hebben, als ik win,' zeg ik, in een poging zo volwassen en blasé mogelijk te klinken. Tegelijkertijd denk ik dat hij, als ik het geld inderdaad win, misschien niet weggaat. Ik sta op van tafel en zet mijn bord en theebeker in de gootsteen alsof het een doodgewone avond

is. Daarna loop ik naar mijn kamer, doe de deur achter me dicht en stop mijn hoofd onder mijn kussen, zodat niemand me kan horen.

'Egoïstische rotzak,' fluister ik onder het kussen.

En dan barst ik in tranen uit.